

h o m e r

odiseea (I)

p o e z i e

CORECTBooks

HOMER

ODISEEA
I

TRADUCERE DE GEORGE COȘBUC

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-617-5
978-606-599-618-2

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

CARTEA I	
TELEMACH.....	1
CARTEA II	
ADUNAREA AHEILOR	22
CARTEA III	
ÎN PILOS	43
CARTEA IV	
LA MENELAU.....	65
CARTEA V	
CALIPSO.....	102
CARTEA VI	
NAVSICA.....	124
CARTEA VII	
IN PALATUL LUI ALCINOU.....	140
CARTEA VIII	
JOCURILE LA ALCINOU	156
CARTEA IX	
POLIFEM.....	184
CARTEA X	
CIRCE.....	209
CARTEA XI	
ÎN HADES.....	236
CARTEA XII	
SCILA ȘI CARIBDE.....	267

CARTEA I

TELEMAC

De-acel bărbat cu minte-așa de mare
Ce multă vreme-a rătăcit de când
Prădat-a sfântul Ilion cel tare
Să-mi cânti, o muză, cum văzu umblînd
Și multe țări și-a multor neamuri stare
Și mult răbdă pe mări întinse, vrînd
Să-și scape dulcea viața sa, și iarăși
S-aducă vii în patrie pe tovarăși.

Dar tot nu-i mîntul, oricît de vie
Și vrere-avu și suflet el a pus,
Căci toți pieriră printr-a lor prostie,
Tăind din boi de-ai Soarelui de sus.
Copiii, vai! Iar Soarele-n mînie
Pe toți aceștia-n urmă i-a răpus.
Dintr-astea, muzo, a lui Joe fiică,
Tu spune-ne măcar și-o părticică.

Fugiți acum de-ursitele pierzării,
Toți ceialalți erau la vatra lor,
Scăpați și de război și truda mării.
Pe-acesta singur, cel topit de dor
De-a sa nevastă și pămîntul țării,
Calipso nimfa-n largul ei ponor
Robit îl mai ținea de mult, cu gîndul
Să-l ia bărbat și-n nesfîrșit avîndu-l.

Dar cînd apoi a vremilor rotire
Aduse-un timp ce-i fuse dat hotar
Și toars-a fost de zei și-a lui sosire,
El nici atunci n-a fost fără de-amar
Și-avu și-acasă printre-ai săi mîhnire.

Deci mil-aveau de el toți zeii, dar
Poseidon îl ura cu ură mare
Cît timp fu Odiseu pribeag pe mare.

El chiar acum era plecat departe
În fundul lumii la etiopei,
Al căror neam spre răsărit se-mparte,
Iar alții stau spre-apus. Deci între ei
El stînd își petrecea, luînd și parte
La jertfa lor de tauri și de miei.
Iar zeii ceialalți steteau la sfaturi
Pe-Olimp cu Zevs în largile-i palaturi.

Aci-ntre ei al lumilor părinte
Vorbea acum că-n minte i-a venit
Egist cel bun, pe care mai-nainte
L-a fost ucis Oreste cel vestit.
De-acesta deci el își aduse-aminte
Și-așa-ntre zei acestea le-a vorbit:
„Oh, cum se plîng cei vii pe zei! Și-anume
Că orice rău prin noi s-ar face-n lume!

Dar singuri ei, luîndu-ne la vale,
Prin vina proprie-și pregătesc nevoi.
Așa și-Egist, în contra sortii sale,
Luă nevasta lui Atrid, și-apoi
L-a și ucis, de-abia sosit din cale,
Deși-și știa sfîrșitul trist, căci noi
De mult l-am prevestit. Și chiar Hermia,
Al ceții-alungător, i-a dus solia:

«Să nu cutezi nici regele-a-l ucide
Și nici să-i iai nevasta-n patul tău,
Căci crud Orest va răzbuna pe-Atride
Cînd fi-va-ntors acas-acest flăcău.»

Așa i-a zis, dar nu-i putu deschide
Orbita minte-a lui Egist cel rău,
Deși dorea din tristul pas a-l scoate;
Și-acum Egist plăti deodată toate!”

Răspunse-atunci a Zării-albastră fată:
„Părinte Zevs! Vorbești de-acest mișel;
Dar el luă pe drept amara-i plată
Și-a pururi piar-așa cîți fac ca el!
Eu însă de-Odiseu sînt întristată,
Că-și duce viața-n cel mai jalnic fel,
Lipsit de-ai săi și dat înstrăinării
Pe-un trist ostrov în sterpul larg al mării.

O zîină stă-n palat aici, o fiie
De-a marelui Atlas, care-ntre zei
Adîncurile mării-ntregi le știe
Și poartă-n spate nalții stîlpi, acei
Cari țin pe dînșii-a cerului tărie.
Deci fiica lui îl ține rob al ei
Și-i toarce vorbe dulci, cu zîmbet spuse,
Să-și uite-n veci de țara ce-l născuse.

Iar el dorește-n jalea ce-l doboară
Să vadă-n țara lui un fum măcar
Urcînd de pe colini, și-apoi să moară!
Dar tu, de jalea lui, nici n-ai habar.
Dar nu ți-a fost el drag? Nu-ți dete doară
Pe cîmpul Troiei cel atît de-amar
Destul prinos? Ori nu-ți făcu pe voie?
De ce-l urăști acum, părinte Joe?”

Răspunse-atunci al lumilor părinte:
„Ce vorbe mari din gură ți-au scăpat,
Copila mea? Pe cel și mai cuminte

Din cîți trăiesc, și-acel care mi-a dat
La Troia-n cîmp atîtea jertfe sfinte,
Pe bunul Odiseu să-l fi uitat?
Eu nu. Dar cel ce zguduie pămîntul
Îi poartă ur-acum, pentru cuvîntul

Că-n larg ponor lipsit-a de vedere
Pe fiu-i Polifem, ciclopul plin
De cea mai multă-ntre ciclopi putere
(Născutul fiu de-o fiic-a lui Forkin,
Pe care-o vru Poseidon de muiere
Și-n peșteri deci îl cunosc deplin:
Toosa cea ce undei dă galopul).
Și-așa, de cînd el îi orbi ciclopul,

Îi poartă ură, nu ca să-l răpuie,
Ci numai spre-a-l purta pribeag mereu.
Dar noi acum să judecăm de nu e
Vrun chip de-a-ntoarce-acasă pe-Odiseu.
Poseidon deci acum deoparte-și puie
Mînia lui, căci oricît e de zeu,
Nu poate-nvinge-a noastre vreri, pe toate,
Și-a sta-mpotriv-a toți el tot nu poate!”

Atene-atunci așa vorbi cuvîntul:
„Părinte-al nostru, cel ce-a-totu-ntreci
Pe toți! De vrea așa, cum zici, preasfîntul
Acest sobor, pornind atunci să pleci
La Circe dar pe cel grăbit ca vîntul,
Pe Herme-al tău, și s-o vestească deci
Că-i vrere-n cer, adînc nestrămutată,
Să-l lase pe-Odiseu să plece-odată!

Iar eu voi scoborî-ntr-această vreme
În Itaca, s-aprind pe Telemac

Și-n inimă să-i pui curaj să cheme
La sfat pe-ahei; și-apoi pe cei ce-i fac
Atîta jaf și fără de-a se teme,
Tăindu-i boi și oi și ce-au pe plac,
Pe prinți de-acum de scurt să mi-i apuce!
Și-n Pilos și-n Micene mi-l voi duce

Să afle vești ce face-al său părinte
Și-un nume bun să-și facă pe pămînt.”
Așa vorbi, și mîndre-ncălțăminte
Și-a pus sub tălpi, acelea cari îi sînt
Aripi ce-o duc pe-uscat și ape sfinte
Ca dulcea boare-a molcomului vînt.
Luă apoi și lancea ei cumplită,
Cea-n vîrful ei cu-aramă ghintuită

Și care-așterne-n galbănă țărîină
Al multora bărbați cumplit șirag
Cînd intră-n taberi furioasa zîină.
Și-așa deci din Olimp porni cu drag
Și-n Itaca sosind, cu lancea-n mîină,
S-opri la casa lui Ulis, la prag.
Și-a stat aici, schimbată-n chip cu totul,
Părînd la față Mentis Tafiotul.

Văzu prin curte pețitori, pe-afară,
La zarul lor, pe prispă sub păreți,
Pe piei de boi ce înșiși îi tăiară.
Și-argați de-a valma ce-alergînd semeți
Ori vin scoteau cu vadra din cămară,
Ori mesele spălau cu mari bureți
Și-n rînd le potriveau lipite-aproape,
Punînd fripturi pe-ntinsele prosoape.

Pe Mentis îl văzu deci mai-nainte
De toți, frumosul Telemac, ce sfînd
Aci-ntre pețitori, mîhnit în minte
De răul lor, avea vedenie-n gînd:
Să ias-așa deodată-al său părinte,
De-oriunde-ar fi, să-mprăștie-nspăimîntînd
Pe-acești mișei, și-n marea sa putere
Stăpîn fiind pe-un tron, stăpîn pe-avere!

Acestea le gîndea acum, cînd dete
Cu ochii de zeiță, și mîhnit
Că stă și-așteaptă-n prag pe sub părete
Atîta timp străinul, s-a grăbit
Și lancea i-o luă, și-n față-i stete
Și-i zise-așa, și-n casă l-a poftit:
„Să stai acum și să mănînci, străine,
Și-apoi să-mi spui: ce griji te-aduc la mine?”

Vorbind așa, plecă. Și-urma străinul.
Și-n mîndra sal-a casei ajungînd,
Îi duse lancea s-o așeze-n scrinul
Frumos lucrat, și-o puse-acolo-n rînd
Cu alte lănci pe cari de slavă plinul
Părinte-al său le-avea pe vremea cînd
Era-ntre vii, și-aici la el acasă.
L-a dus apoi pe-un scaun lîngă masă,

Pe care-ntîi frumos a-ntins covorul
Și și sub stîlpi îi puse-un scăunel.
Și-a tras apoi un scaun și feciorul
Aproape de străin, și sta cu el
Aci-ntr-un colț, departe de soborul
Acelor prinți, ca nu cumva-ntr-un fel
Să-l supere pe oaspe-ori larma gurii,
Sau chiar s-audă de la ei injurii.

În cană de-aur ap-aduse-o fată
Și-n alb lighean ea le-a turnat de sus,
Iar masa lor le-o așternu curată
Cinstita gazdă, care pîne-a pus
Și cîte-avea-n cămara ei bogată.
Fripturi pe disc un crainic le-a adus
Și cupe de-aur; și le da îmboldul,
Mereu venind să toarne vin, eroldul.

În urm-apoi și pețitorii-ntrară
Și-n rînd ședeau pe bănci la locul lor.
Pe mini erolzii apă le turnară,
Iar slugi umpleau ulcior după ulcior
Și fiecărui plină cupă-i dară.
Deci multe roabe-ngrămădeau cu zor
Pe masă pîne-n multe coșulețe,
Și-așa mîncau cu chef ca la ospete.

Iar după ce-au mîncat, spori nebună
Plăcerea-n ei cu-al relei pofte foc
Și toți strigau, spre-a-și face voie bună,
Să-nceap-acum cu cîntece și joc,
Căci astea pun ospetelor cunună.
Deci duse-o slugă lira de la loc
Lui Femiu-n mîni, vestitul în cîntare
(Ci bietu-aici cînta de silă mare).

Deci Femiu-n coarde-al lirei glas cătîndu-l,
Trăgea spre lir-auzul orișicui.
Dar capu-ncet spre-Atene-atunci plecîndu-l,
Spre-a n-auzi și alții vorba lui,
Își spuse Telemac zeiței gîndul:
„Să nu te superi, oaspe-al meu, că-ți spui.

Acești ce-i vezi, cu pofte-așa-ndrăznețe,
N-au alte griji decît de joc și-ospețe!

Ei, da! Căci bunul unui mort îl pradă!
E putred poate-acum de vînt și ploi,
Ori oasele-i le-mpinge-acum grămadă
Al mării val și-ncolo și-napoi!
Dar dac-ar fi el viu, aici, să-l vadă,
O, cum s-ar mai ruga ăști tineri moi
Să fie mai ușori în tălpi grăbite
Decît bogați în scutece-aurite!

Dar scris i-a fost așa de-amar să moară.
Și-acum de el nici o nădejde nu-i,
Deși cîte-un străin ce mai scoboară
Ne-ndrugă cîte vești de-ntorsul lui.
Ce-i mort e mort, nu vine-a doua oară!
Dar haide-acum, iubite-al meu, să-mi spui
Ce om ești tu? Din care neam anume
Și-al tău oraș cam unde e prin lume?

Și cum te-aduseră vîslași pe tine
Aci-n ostrov? Și ce spuneau că sînt?
Că n-ai venit pe jos la noi, vezi bine!
Și spune drept, te rog, și-acest cuvînt:
Ești nou de tot în Itaca, străine?
Ori oaspe vechi, cum e cu crezămînt,
Că-n casa tatei mulți străini intrară,
Căci și el se-nvîrtea la mulți pe-afară.”

Răspunse-atunci a Zării mîndră fată:
„Eu, deci, voi spune-adevărat, și tot.
Eu Mentos sînt, iar Anhial mi-e tată,
Și-al meu popor e neamul tafiot.
Sosesc de-abia pe marea-ntunecată

Cu mulți ai mei fărtați; și-așa socot,
Să merg de-aici la neamuri de-altă mamă
Și fier să schimb la Temesa pe-aramă,

Iar nava mea e-n locuri liniștite,
La Ritru-n port sub pădurosul Nei.
Și-așa mă laud că ne-om fi, iubite,
Amici prin tați, și-așa de buni ca ei.
Căci dînșii-avură case-mprietinite.
Cinstitul tău bunic. Laert, de vrei,
Te poate-ncredința de-acestea toate.
Dar ce-i cu el acum? Aud, nepoate,

Că-și duce viața câtă-i e rămasă
Cu-o singură bătrână roab-acum,
Ce-i pune pâine și-un ulcior pe masă,
Când el din vie — Domnu-l știe cum! —
Trudit se-ntoarce pe-noptate-acasă.
Dar eu venii, fiindc-auzii pe drum
Că tată-tău s-a-ntors! S-a-ntors, iubitul!
Dar văd că zeii-i zăbăvesc sositul.

Căci nu e mort! Nu-i mort, ci oareunde
E viu în mare-n vrun ostrov pustiu;
E prins de-un neam sălbatec ce-l ascunde
Și-l țin tâlharii-acolo, dar e viu!
Și-atît cît zeii-mi deter-a pătrunde,
Vegheat îți spui, și zic și eu ce știu,
Cît poate ști cu mintea muritorul,
Căci nu-s proroc și nu pricep nici zborul:

Nu mult de-acum, nu mult o să-ntîrzie,
De țara lui, nu mult, așa zic eu;
Chiar lanțuri tari de fier de-ar fi să-l ție,
Scorni-va chip să scape Odiseu,

Căci nu-l întrece-alt om în viclenie!
Dar haide-acum să-mi spui, voinice-al meu,
Al cui ești tu? Să juri că sînteți gemeni!
La ochi și frunte foarte mult îi semeni.

Căci pîn-a nu pleca pe mări străine,
La Troia-n cîmp, noi ne vedeam mereu.
De-atunci nici eu pe el, nici el pe mine.”
A zis. Iar Telemac: „Iubite-al meu!
Îmi spune mama, numai ea, vezi bine,
C-al lui copil aș fi. Dar știu și eu!
Pe lumea asta fost-a fiu vrodată
Vegheat să știe cine-i este tată?

Firește,-aș vrea și eu să fiu, amice,
Un fiu al unui tată ce-ar trăi
La casa lui, îmbătrînind ferice;
Dar cel ce-n lume mai mult suferi,
Din cîți au fost și sînt, așa se zice,
C-al ăstui tată neferice-aș fi.
Ce-ai vrut să știi, tu știi, iubite, dară.”
Răspunse-Atene-apoi, zicîndu-i iară:

„N-or pierde zeii-al casei voastre nume
Cît timp tu ești al Penelopei fiu!
Dar spune-mi drept, să știu și eu anume,
Ce-ospăț întinde-acest popor chefliu?
E nunt-aici, ori hram? Săracă lume!
Nu-mi pare-a fi cinstit! Și-aș vrea să știu,
Căci n-ar părea, cum văd, să fie praznic;
Și-așa se poart-aceștia de obraznic

Că scîrb-ar face-oricărui om cuminte
Să vad-acest viespar de ticăloși.”
Răspunse Telemac vorbind cuvinte:

„Mă-ntrebi și bine faci că mă descoși.
Cît timp trăia aici al meu părinte
În dulcea țar-a dragilor strămoși,
Era și-această cas-a noastră, poate,
Cu vaza ei și cu belșug în toate.

Dar altfel vrut-au zeii răzbunării,
Făcînd pe-al lumii cel mai bun bărbat
S-ajungă omul cel mai dat uitării!
De moartea lui n-aș plînge-așa-ntristat,
De-ar fi murit în focul zbuciumării
La Troia-n cîmp, de-ortaci încunjurat,
Ori chiar și-ntors, în primele clipite,
La casa lui, aici, pe mîni iubite.

Atunci i-ar fi-nălțat vestit mormîntul
Și-aheii noștri și vitejii soți,
Și-atunci l-ar fi avut întreg pămîntul
Pe-al său copil, cu cinste-ntre nepoți.
Dar neștiut pieri, tăcut ca vîntul!
Nu slavă ne-a lăsat, ci-amar la toți,
Iar mie-ntîi durerile și plînsul!
Și n-aș mai plînge-atîta pentru dînsul

De n-ar fi și-alt amar să mă destrame!
Cîți prinți aceste-ostroave stăpînesc,
În Dulichion și-n Zachint și-n Same
Și cîți pe-aici în Itaca domnesc,
Stau toți acum de capul bieteii mame
Și toți o cer, și stau și-mi risipesc
Și cinstea mea și casa mea și-averea!
Iar mama biata n-are-n ea puterea

Să rup-așa sau altfel blăstămata
Pețire-a ei, căci nici nu-și ia bărbat,

Nici nu-i alungă! Iar averea, biata,
Mi-o sting aceștia, pînă m-or fi dat
În scurtă vreme și pe mine gata!”
Și-i zise Mente-atunci: „Adevărat
Că rău îi simți tu lipsa, biet de tine,
Să-i puie-n frîu pe-acești făr’ de rușine!

Că uite, de-ar veni și-ar sta deodată
Pe prag aici, cu coif pe cap, cu scut,
Cu două lănci în mîna sa bărbată
Și mîndru-n chip, așa cum l-am văzut
În viața mea de cea dintîie dată,
Cînd el întors din Efir a șezut
La noi și s-odihnea, iar eu copilu’
Steteam s-ascult cum ne vorbea de Ilu,

(Căci și la el a mers cu iuțea navă,
Căfînd pentru săgeți un ir de pus
Pe vîrful lor, spre-a duce-n răni otravă;
Dar fric-avînd de zeii cei de sus,
Nu-i dete-unsoarea Il cel plin de slavă.
I-a dat-o însă tata, cînd i-a spus,
Că-i fuse tatei drag peste măsură),
Să vie el acu-ntr-acea făptură

Aci-ntre pețitori, s-audă sfatul
Ce-l fac acești nemernici între ei,
Și-n veci de veci amar le-ar fi-nsuratul
Dar, negreșit, acestea sînt la zei,
Să vie-ori nu să-și curețe palatul
Sărmanul Odiseu de-acești mișei!
Dar totuși eu te-ndemn, că foarte-mi pasă,
Cum poți s-alungi pe pețitori din casă.

Ascultă deci și-mi ia cuvîntu-n seamă!
Tu cheamă mîne pînă-n zori pe-ahei
La sfat obștesc — dar negreșit îi cheamă —
Vorbește-apoi și martori ia pe zei
Și cere-acestor prinți, dar făr' de teamă,
Să plece pe-unde au averi și ei.
Iar mamă-ta, de-i place măritată,
Să plece-acasă la bogatu-i tată

Și-acolo nunta-n pace i-o gătească
Și zestre-i dea atît cît e cu drept
O fată dragă zestre să primească.
Iar tu apoi, așa-i mai înțelept,
Gătește-o navă (dar să nu-ți lipsească,
De vrei să birui, inima din piept)
Cu douăzeci de soți, și mergi și cată
Cam ce vorbesc pe-airi de dusu-ți tată.

Căci ori va ști vrun om vro știre-anume,
Ori Zvonul cel ce n-are alte trebi
Decît, pornit de Zevs, s-alerge-n lume.
Deci du-te-ntîi la Pilos, ca să-ntrebi
Pe Nestor, moșul cel cu vrednic nume;
Și-apoi la Menelau, îndeosebi,
Căci dintre-ahei, din toat-a noastră turmă,
Acasă el sosit-a cel din urmă.

De-auzi că-i viu și că de-ntors îi pasă,
Oricîte-amaruri date-acum îți sînt,
Tu rabdă tot și-un an întreg mai lasă.
Dar dac-auzi că-i mort și e-n pămînt,
Tu-n dulcea țară-ntoarce-mi-te-acasă
Și-ntîi de toate-nalță-i un mormînt.
Iar cînd va fi și-aceasta împlinită,
Găsește-i mă-tei omul și-o mărită.

Și-apoi când și-astea le-ai fi pus la cale,
Atunci să te gîndești cum să dobori
Pe toți aci-n palaturile tale,
Pe-acești nerușinați de pețitori,
Pe faț-ori și pe-ascuns. Dar nu agale
Și nici să nu te lași pînă-i omori.
Și nu-ți mai stea copilării în minte,
Căci nu mai ești copil de-acu-nainte!

Ori n-auziși ce nume plin de veste
Prin lume-și dobîndi, căci a trimis
Într-altă lume vrednicul Oreste
Pe-acel nelegiuit care-a ucis
Pe tată-său? Deci bună pildă-ți este!
Ești mare și frumos și cap deschis,
Deci fă ca să vorbească mari de tine
Cuvinte-acei din veacul cel ce vine!

Și-acum, eu sînt silit să plec la navă,
La soții mei, căci prea zăbavă fac
Și poate-or fi mirați de-a mea zăbavă.
Și-acest îndemn ți-l pui, de-ți e pe plac,
La inimă, și vezi de fă ispravă.”
Și-a scos cuvinte-oftate Telemac:
„Din suflet mi-ai vorbit, ca un părinte,
Și-n veci le voi ținea comoară-n minte.

Dar orice grabă ai și-oricît de mare,
Mai stai puțin, te rog! Să faci măcar
O baie-ntîi, să iai ceva mîncare —
Și cum să pleci așa, fără de-un dar,
Ieșind din casa mea ca orișicare?
Aș vrea să-ți dau vrun lucru, bun și rar,

Să-l ai odor de-a pururi de la mine,
C-așa-și dau doară oaspeții-ntre sine!”

Răspunse-Atene-atunci: „Te rog și-l lasă
Pe când mă-ntorc. Și nu mă mai opri,
Și-atunci mi-l dai să-l duc cu mine-acasă.
Și-alege-mi unul care crezi c-ar fi
De mare preț, că foarte mult îmi pasă.
Și-alt dar de preț, al meu, ți-l va plăti.”
Zicînd, zbură-n tăcere din odaie
Cum făr’ de sunet zboar-o cucuvaie.

Simți flăcăul răzvrătită firea
Și-n el puteri și inimă de leu;
Mai mult ca pîn-acum și amintirea
Cu totu-l năpădi de Odiseu.
Și sta gîndind și-l covîrșea uimirea
Și-n suflet pricepu c-a fost un zeu.
Veni-ntre pețitori deci îndrăznețul
Flăcău acum, s-asculte cîntărețul

Ce-n mijloc sta, cu mare glas cîntîndu-l,
Acel al grecilor cumplit amar
Pe care-Atene li-l urzi cu gîndul
Să-i piardă-n marea cea făr’ de hotar.
Ăst cîntec deci îl auzi, din rîndul
De sus al casei, fata lui Icar,
Și jos, pe scara plină de podoabe,
Veni grăbit cu două fete roabe.

Iar cînd, frumoasă, ea sosi-ntre strînșii
Fruntași aici, tăcut rămase stînd
Pe pragul salei largi, privind la dînșii;
Iar albul vâl, din creștet rîurînd,
Cădea din două părți, umbrindu-i plînșii

Obraji frumoși, și-avea cu dînsa-n rînd
De-o parte și-alta cele două fete,
Și-oftînd, din prag, ea semn lui Femiu dete

„Tu, Femie, știi cîntări atît de multe
De oameni și de zei din cerul sfînt,
Cîntări din inimi și din suflet smulte;
De-acestea cîntă, căci atîtea sînt,
Iar ei, tăcuți, bînd vinul să te-asculte!
De ce nu lași tu jalnicul tău cînt,
Căci vai, pe mine, dintre toate-n lum ‘
M-ajunse-amarul cel mai făr’ de nume!

Că plîng pe-un om, și inima mea scade
Jălind pe-acel ce nume-avu vestit
Prin tot pămîntul țărilor helade!”
Răspunse Te’emac atunci uimit:
„Eu, mamă dragă, nu știu de se cade
Să cerți ori nu pe-un cîntăreț dorit
De noi, și pe cuvîntul că ne cîntă
Ce-adînc în piept i-a pus o vrere sfîntă.

Dar nu-i de vină el ce cîntec scoate
Din inimă, căci asta-i darul lui!
De vină mai întîi e Joe, poate,
Că-i dete-asemeni dar, cum dă oricui
Un dar pe care-l vrea, că-i domn a toate!
Deci nu te supăra de cînt, căci nu-i
Cu drept să-nvinuiești ce vreau și zeii!
El cînt-amarul ce-l răbdar-aheii,

Căci lumii doară de-acel cînt îi pasă
Ce-i nou și e frumos, și-l vrea mereu.
Deci orișicît amar și griji te-apasă,
Tu trebuie să-l rabzi, cînd toți îl vreu.